

Без Кине, САД би одавно банкротирале. Сада Кинези хоће да почну и са откупом европских дугова. Италија је већ позвала Пекинг у помоћ. Немачки медији упозоравају на могуће последице...

Нордвест цајтунг (Олденбург) пише о могућности да Кина пружи финансијску помоћ Италији и другим угроженим земљама: „Западне земље морају добро да размисле у којој мери ће се упустити у ту трговину. Од људских права преко климатске политике па све до геополитичких циљева Кине, има довољно тема које упућују на уздржан став према кинеској политичкој линији. Истовремено, Запад не може ни да заустави ни да игнорише велико царство које се полако уздиже ка светској сили. Европа мора да се суочи са изазовом. Ту не помаже паника због 'жуте опасности'. Европа мора да иступа економски снажно и политички сложено - јер само тако може да преговара са јаким позиција. Тај циљ би требало да зближи европске земље у времену дужничке кризе.“

Кином се бави и диселдорфски дневник Рајн-некар цајтунг: „Без Кине, САД би одавно банкротирале. Сада Кинези хоће да почну и са откупом европских дугова. Италија је већ позвала Пекинг у помоћ. Понуда кинеског премијера није само плод жеље да се помогне, већ се иза ње крију политички и економски интереси - као и нарасло самопоуздање. Кина жели да буде призната као тржишна привреда, што би олакшало трговину. Али, земља са највећим извозом жели пре свега да очува тржиште за пласман својих производа. Велики део робе произведене у Кини иде у Европу и САД. Због тога је у интересу Кине да тамо владају стабилни односи. Рецесија у Европи и САД имала би драматичне последице по запосленост у Кини.“

Дневник Остзе цајтунг (Росток) сматра да нема разлога за бојазан због ангажовања Кине у Европи: „Долар је слаб, Пекинг баца сидра по Европи. У презадуженим државама попут Грчке, Португалије, Мађарске или Италије, Кинези су добродошли као спасиоци у кризи. На то се неки политичари још мрште. На пример, комесар Европске уније Гинтер Етингер сматра да "ми Европљани продајемо своју душу." Али, 'жуто искушење' је једноставно превелико. [...] Кинези инвестирају у конкретне вредности, у Немачкој су купили произвођача рачунара Медион, у Енглеској Ровера, у Шведској Волво, у Грчкој пирејску луку, на Исланду пола једног концерна за прераду рибе. У Румунији граде нуклеарну електрану, у Србији термоелектрану, у Пољској - аутопут. Кинези су одавно ту - Европа не треба да их се плаши.“

Рајнише пост из Диселдорфа поручује да Европа мора помоћи Грчкој: „Све је мање времена за спасавање Грчке. Финансијска тржишта не верују да програм штедње,

колико год био храбар и ригорозан, може да сачува земљу пред банкротом. Дугови и камате су превисоки, привредни учинак премали. Грчка, и поред добре воље, вероватно неће бити у стању да испуни услове које су поставили Европска унија и Међународни монетарни фонд. Звучи сурово, али та земља неће моћи да избегне контролисани банкрот. То знају и француски председник и немачка канцеларка. Они одлажу тај банкрот пре свега зато што још немају право решење за ту ситуацију...“

Мајн-пост (Вирцбург) пише: „Када је 15. септембра 2008. банкротирала банка Леман брадерс, није само пар хиљада банкара изгубило свој посао. Свет је, седам година после терористичких напада од 11. септембра 2001, доживео још један преокрет. Отада важи: пре 11. септембра и после 11. септембра, пре Лемана и после Лемана. И сада? Хоће ли почети да се говори: пре Грчке и после Грчке? Напори да се реши дужничка криза - не само Грчка - широм света ових дана попримају бизарне размере.“

(Дојче веле)